

«Θα μπορούσα να είχα σκοτωθεί για να κερδίσω το Ντακάρ!»

12.09.2014

Ο Βασίλης Ορφανός ονειρευόταν από παιδί να κερδίσει κάποτε το θρυλικό Ράλι Ντακάρ. Το ήθελε τόσο πολύ που, τον Ιανουάριο του 2003, με την πρώτη του συμμετοχή (στην κατηγορία των 400 κ.εκ.), έγινε ο πρώτος Έλληνας που το κατόρθωσε.

Πάνος Διαμάντης

«Παγοθραυστικό» χαρακτήρισε τον Ορφανό ο Άρι Βάτανεν, διότι άνοιξε το δρόμο δουλεύοντας τόσο πολύ και ακληρά. «Νιώθω διπλά υπερήφανος γι' αυτό» είπε ο ίδιος, αποδεχόμενος την πρόταση του Φινλανδού να τον επικεφτεί στο Ευρωπαϊκό βούλιο.

Η απόλυτη δικαίωση για όλη μου τη ζωή, την πορεία, η ολοκλήρωσή μου, ήρθε με τη νίκη στο πρώτο μου Ράλι Ντακάρ το 2003. Ήταν το όνειρό μου από παιδί. Από τότε πίστευα πως κάποτε θα ερχόταν η ώρα όχι απλώς να τρέξω, αλλά να κερδίσω στο Ντακάρ.

Σκαλί-σκαλί, χρόνο με το χρόνο, έχτιζα αυτό μου το όνειρο. Την αυτοπεποίθησή μου μέσα από αγώνες: στα πρωταθλήματα Enduro της Ελλάδας, της Ευρώπης, στο Παγκόσμιο. Αυτό που με ώθησε να κάνω το Ντακάρ ήταν ότι στον πρώτο μου αγώνα στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα Enduro, το 1995, κατέκτησα τη 15η θέση. Από νωρίς στην καριέρα μου κατάλαβα ότι, για να προχωρήσω παραπέρα, τα όρια της Ελλάδας ήταν μικρά.

Στον αγώνα του Παγκοσμίου που έγινε για πρώτη φορά στην Ελλάδα, το 2002, έτρεχα δύο μέρες με πρόβλημα, διότι μου είχαν σαμποτάρει το μηχανάκι. Αυτή ήταν η τελική ώθηση. Γυρίζοντας μόνος πίσω, σκεφτόμουν ότι δικαιώθηκα, ότι δεν αξίζει να τρέχεις εδώ. Όμως, δεν με πείραζε, διότι θα έτρεχα στον πιο δύσκολο αγώνα της Γης και θα κέρδιζα, αυτό σκεφτόμουν. Θα έκανα με πράξεις αυτό που έπρεπε. Άλλωστε, είχα ήδη «οπλίσει» και «λοκάρει» το κέντρο του στόχου μου.

Mου αρέσει Share

Σε μια ειδική του Ντακάρ το 2003, τον Βασίλη Ορφανό ακολουθεί κι επιχειρεί να περάσει ένα από τα κορυφαία αυτοκίνητα εκείνης της χρονιάς, το εργοστασιακό Mitsubishi Pajero του Ζαν-Πιερ Φοντενέ.

Το ευαγγέλιό μου ήταν πάντα η προπόνηση. Όλοι έλεγαν «θα εγκαταλείψει», αλλά δεν ήξεραν τι είχα κάνει στο παρασκήνιο. Τον προηγούμενο χρόνο, το Σεπτέμβριο του 2001 –και αφότου είχα πάει στη Γαλλία, για να βρω ομάδα–, ο Πατ Κεβορκιάν, διευθυντής της ομάδας Challenge 75, με ρώτησε αν μπορώ να πάω στο Ντακάρ τον Ιανουάριο του 2002. Του απάντησα αρνητικά, διότι ήθελα να κάνω την απόλυτη προπόνηση, όχι απλώς για να πάω στο Ντακάρ, αλλά για να κερδίσω. Ξεκίνησα, έτσι ένα πρόγραμμα προπόνησης που μου έβγαλε η ομάδα.

Μόνο εγώ ξέρω πόσες ώρες δουλειάς μεσολάβησαν, πόσος ιδρώτας. Έκανα προπόνηση έξι μέρες τη βδομάδα, ενώ δούλευα παράλληλα –ξέχασα κάθε είδος ψυχαγωγίας, ανάπταυλας. Ξεκινούσα το πρωί την προπόνηση με το ποδήλατο, μετά πήγαινα στη δουλειά, το απόγευμα είχα έτοιμο του «μουλάρι» (σ.σ.: τη μοτοσικλέτα προπόνησης) και έκανα τη δεύτερη προπόνηση της ημέρας –για παράδειγμα, 200 χιλιόμετρα στο γύρο της Πάρνηθας. Έκανα τα πάντα με πρόγραμμα, με τις συμβουλές γιατρού και διαιτολόγου, και με συχνές εξετάσεις αίματος, για να βλέπουμε την κόπωση και να ρυθμίζουμε την προπόνηση.

Ο μετακινούμενος καταυλισμός του Ντακάρ. «Μόλις έμπαινα στο bivouac, ξεκινούσα αμέσως την προετοιμασία για την επόμενη μέρα, έπαιρνα το road book και έκανα reset. Γι' αυτό είναι το Ντακάρ τόσο επίπονο – έχει όλη αυτή η επαναληψιμότητα...».

Κάποιες μέρες έφτασα να κάνω με το μηχανάκι ακόμα και 800 χλμ., από τα Βαρδούσια ως την Ολυμπία και πίσω στην Αθήνα, άλλες έκανα έως και 150 χλμ. με το ποδήλατο. Ήταν τόσο μεγάλο κίνητρο η ράμπα του τερματισμού του Ντακάρ που ό,τι και να συναντούσα, κάθε εμπόδιο, το διέλυα. Ήξερα τις δυνάμεις μου, και έβαλα τον αθλητισμό στην προπόνηση. Αυτό με βοήθησε πολύ, μαζί με το πείσμα και τη συγκρότηση. Μετά από τόσες ώρες προπόνησης αισθανόμουν πλέον ένα σώμα με τη μοτοσικλέτα, δεν ήμουν από αυτούς που ανοίγουν το γκάζι κι όπου τους πάει, είχα πάντα αντίληψη. Ήξερα τι γίνεται μέχρι την τελευταία βίδα. Έτσι, έπαιρνα τα μέγιστα από τη μοτοσικλέτα, χωρίς να την καταπονώ.

«Πρώτα φορά στο Ντακάρ;», με ρώτησε ο παγκόσμιος πρωταθλητής ράλι Άρι Βάτανεν. «Ναι», απάντησα. «Κανείς άλλος δεν είχε κερδίσει ποτέ στον πρώτο του αγώνα», μου είπε.

Tweet

Το να γυρνάς μέσα στη φύση με κάτι ζωντανό, όπως είναι η μοτοσικλέτα, σε κάνει να ευχαριστείς το Θεό. Υπήρχαν στιγμές που, καθώς επέστρεφα κατάκοπος από την προπόνηση, σηκωνόμουν όρθιος πάνω στη μηχανή, άνοιγα τα χέρια μου σαν πουλί και αισθανόμουν απόλυτα ελεύθερος, βασιλιάς του κόσμου.

Πριν από τον αγώνα δεν με φόβιζε τίποτα. Ούτε μια στιγμή. Είχα κάνει τόση προπόνηση, τόσο επαγγελματική δουλειά, είχα προνοήσει για χιλιάδες λεπτομέρειες, να είναι τα πάντα στην εντέλεια. Γι' αυτό, η νίκη δεν ήρθε τυχαία. Και είχα στη διάθεσή μου ένα Honda XR τίμιο, αν και αργό –ποντάρισα στην αξιοπιστία του και με δικαίωσε.

Πρώτη χρονιά του Βασιλή στο Ντακάρ, παρέα με τον Στεφάν Πετερανασέλμ ενα ζωντανό μύθο του Ντακάρ. Είχε ήδη κερδίσει έξι φορές τον αγώνα με μοτοσικλέτα, κι είχε περάσει στα αυτοκίνητα.

Όταν πρωτοπήγα εκεί, μου βγήκε η αίσθηση προσανατολισμού που πιστεύω ότι διαθέτω σε μεγάλο βαθμό, και με βοήθησε πολὺ. Μέσα στην απεραντοσύνη της ερήμου, όπου δεν υπάρχει σημείο αναφοράς, είναι εύκολο να χαθείς. Θυμάμαι μια σχετική συζήτηση με τη Φαμπρίτσια Πονς (σ.σ.: κορυφαία συνοδηγό του Παγκοσμίου Πρωταθλήματος Ράλι και του Ντακάρ), η οποία ακούμπησε το δάχτυλο στη μύτη της, δείχνοντάς μου ότι ο προσανατολισμός είναι θέμα όσφρησης. Εμένα «μου βγήκε», αισθανόμουν ότι τον είχα έμφυτο.

Ο Βασίλης Ορφανός έβαλε στην προετοιμασία του προπόνηση φυσικής κατάστασης επιπέδου πρωταθλητισμού. Εδώ γυμνάζεται με τη βοήθεια του πρωταθλητή άλματος επί κοντώ Σταύρου Τσίτουρα.

Στο Ντακάρ, αν δεν είσαι διαρκώς απόλυτα προσηλωμένος, μπορεί να χτυπήσεις άσχημα, ή να συμβεί το μοιραίο. Από ένα σημείο και μετά είναι καθαρά εγκεφαλικό, θέλει απίστευτη προσήλωση στο στόχο, για να φτάνεις στο bivouac (σ.σ.: τον μετακινούμενο καταυλισμό) προτού σε πιάσει η νύχτα. Δεν έχεις την πολυτέλεια να χαλαρώσεις πουθενά –πολλά ατυχήματα έχουν γίνει στην απλή διαδρομή, μετά τον τερματισμό της ειδικής. Στα σημεία ανεφοδιασμού ποτέ δεν καθυστερούσα, έτρωγα κάτι στα γρήγορα και σε δυο λεπτά έφευγα. Μόλις έμπαινα στο bivouac, ξεκινούσα αμέσως την προετοιμασία για την επόμενη μέρα, έπαιρνα το road book και έκανα reset. Γι' αυτό το Ντακάρ είναι τόσο επίπονο – εκτός από την οδήγηση, τόσες μέρες, υπάρχει και όλη αυτή η επαναληψιμότητα.

Έχει διασχίσει, σε συνθήκες αγώνα και δίχως συνοδεία, τρεις φορές τη Σαχάρα της Αφρικής και δύο φορές την Ατακάμα της Λατινικής Αμερικής –δύο από τις απέραντες και πιο αφιλόξενες ερήμους του πλανήτη.

Πανικοβλήθηκα μόνο μία στιγμή, όπου, ενώ ήμουν πρώτος, έμεινα από βενζίνη, επειδή έτρεχα όλη τη μέρα με φουλ γκάζι. Έσπρωξα τη μηχανή για δύο χιλιόμετρα μέσα στην άμμο –τέτοια ήταν η λύσσα που είχα–, δεν ήθελα να την αφήσω μόνη της και να φύγω, για να βρω κάνιστρο. Τελικά, ένας Ισπανός μου έδωσε δύο λίτρα και έφτασα στο σημείο ανεφοδιασμού. Ένιωσα πανικό εκείνη τη μέρα, διότι ο χρόνος, ο οποίος μέχρι τότε ήταν υπέρ μου, γύρισε εναντίον μου. Είχα μια λυσσαλέα μάχη με δύο Γάλλους και δεν ήθελα να με φτάσουν. Δεν μπορούσαν να διανοηθούν πως ένας Έλληνας τους περνάει.

Βρισκόμουν σε μια κοιλάδα χωρίς αρχή και τέλος, μέσα στην απέραντοσύνη, στη Λιβύη, και πάνω στη flat άμμο, η οποία είχε σκληρή κρούστα, έπρεπε να πάω με τελική. Έφτασα 138-139 χλμ./ώρα, μπήκα κάτω από το μικρό φερινγκάκι, 141-142 χιλιόμετρα, βγάζω το ένα χέρι, κάνω «ψαράκι», 145-146 χιλιόμετρα... Μέσα σ' αυτήν την απέραντοσύνη της κοιλάδας, όμως, αν κοίταγες μακριά, δεν έβλεπες το τέρμα, ένιωθες σαν να ήσουν ακίνητος, να μην πηγαίνεις. Μόλις κοίταζα κάτω, αισθανόμουν ξανά την ταχύτητα. Εκεί, τότε, ένιωσα σαν κόκκος άμμου στο απέραντο σύμπαν... Ο Θεός, η έρημος, η μηχανή κι εγώ. Συγκινήθηκα, μου έφυγαν λίγα δάκρυα. Ήταν πολύ έντονη στιγμή.

«Οι Γάλλοι έλεγαν στο γιατρό μου ότι ήμουν καλός οδηγός, επειδή δεν καταπονούσα τη μοτοσικλέτα. Για παράδειγμα, ενώ πολλοί αναβάτες διέλυναν τα ελαστικά, ακόμα κι αν αυτά είχαν το ειδικό μους, εγώ με σαμπρέλα δεν είχα ούτε ένα κλατάρισμα».

Στο πρώτο μου Ντακάρ, ειλικρινά, δεν συνάντησα ούτε μια στιγμή κάτι που δεν το περίμενα. Για μένα ήταν το αποκορύφωμα μιας 12χρονης αγωνιστικής πορείας και ενάμιση χρόνου προετοιμασίας αποκλειστικά για το Ντακάρ. Όταν τερμάτισα, δεν το είχα καν συνειδητοποιήσει. Ο γιατρός μου, Γιώργος Αρεάλης, μου είπε ότι έμοιαζα σαν άγριο άλογο που ήθελε γκέμια, και φοβόταν μήπως χτυπούσα.

«Κουβαλούσα μαζί μου την ελληνική σημαία επί 19 μέρες σε ένα αεροστεγές σακουλάκι. Ήξερα ότι θα την άνοιγα στο βάθρο».

[Tweet](#)

Ρίσκαρα πάρα πολύ, θα μπορούσα να είχα σκοτωθεί προκειμένου να κερδίσω. Άλλα ήταν τόσο το πείσμα, η προπόνηση, οι λεπτομέρειες, και όλα βγήκαν. Δεν βγήκαν στην τύχη, το timing δούλεψε σε όλα. Ο Άρι Βάτανεν (σ.σ.: παγκόσμιος πρωταθλητής ράλι και νικητής του Ντακάρ) με ρώτησε αν είμαι Έλληνας του εξωτερικού. «Όχι», του είπα. «Πρώτα φορά στο Ντακάρ;», με ρώτησε πάλι. «Ναι», απάντησα. Και τότε μου είπε πως κανείς άλλος δεν είχε κερδίσει ποτέ στον πρώτο του αγώνα.

Ιανουάριος 2003. Είναι η πρώτη φορά που η ελληνική σημαία κυματίζει στο βάθρο των νικητών του Ράλι Ντακάρ. «Όταν την άνοιξα ένιωσα δικαιώση για την όλη προσπάθεια, για το από πού κατάγομαι, το ποιοι είναι οι γονείς μου...», θυμάται ο Βασίλης Ορφανός.

Κουβαλούσα την ελληνική σημαία επί 19 μέρες σε ένα αεροστεγές σακουλάκι – ήξερα ότι θα την άνοιγα στο βάθρο. Όταν το έκανα ένιωσα την απόλυτη δικαιώση. Για την όλη μου προσπάθεια, για το από πού κατάγομαι, το ποιοι είναι οι γονείς μου, το πώς ανδρώθηκα και μεγάλωσα, για όλους εκείνους που με είχαν κατηγορήσει ότι ξόφλησα (σ.ο.: σε ένα τροχαίο ατύχημα το 1993), για εκείνους που με βοήθησαν, για το ποιοι είναι οι αληθινοί φίλοι και ποιοι οι περιστασιακοί.

Κάποιοι έσπευσαν να πουν ότι εκείνη τη χρονιά ήταν το πιο εύκολο Ντακάρ. Για φαντάσου! Αυτά δεν τα μπορούσα ποτέ στη ζωή μου, όπως δεν μπορώ και τους δήθεν σε όλα τα επίπεδα. Δεν έπρεπε καν να γυρίσω στην Ελλάδα, έπρεπε να μείνω στη Γαλλία και να κάνω μόνο αυτό. Νόμιζα ότι κάτι θα άλλαζε στη χώρα μου, δυστυχώς όμως εδώ όλα χάνονται, τίποτα δεν έχει αντίκρισμα.

Ότι ονειρεύτηκα το έκανα πραγματικότητα –αυτό θεωρώ πως είναι μεγάλο προνόμιο, να έχεις βιώσει δηλαδή τόσα σε νεαρή ηλικία, ενώ άλλοι τα έχουν ακόμα στη φαντασία τους. Και λένε «δεν μπορώ να το κάνω» –με τρελαίνει όταν ακούω «δεν μπορώ, δεν γίνεται». Δέχομαι την αποτυχία, δεν δέχομαι όμως με τίποτα το να μην προσπαθήσεις να καταφέρεις κάτι. Στο εξωτερικό, στο κατάλληλο σημείο και με τους κατάλληλους ανθρώπους, κανείς δεν σου λέει «δεν γίνεται». Οι ομάδες κάνουν τα πράγματα να γίνονται. Εδώ, πάντα σου βάζουν τρικλοποδιά να πέσεις κάτω, ενώ έξω σου δίνουν ώθηση να πας παραπέρα –αυτή είναι η διαφορά. Σε όλα τα επίπεδα.

Θα ήθελα να τρέξω άλλο ένα Ντακάρ, όμως η νίκη τού 2003 ήταν για μένα η απόλυτη δικαιώση. Γι' αυτό αποφάσισα να γράψω ένα βιβλίο (σ.ο.: το «Ψυχές στην Άμμο», 2007), για τη γενιά που έρχεται. Να καταλάβουν όσοι το διαβάσουν ότι, αν κάποιος θέλει κάτι με όλη του την ψυχή, μπορεί να το πετύχει.